

דאי לאו קרא סלקא דעתך אמינא: הואיל ואיתקש יציאה של אשה מבעלה להויה קידושין של אשה לבעלה, כדכתיב: "ויצאה" מביתו והלכה "והיתה" לאיש אחר. נקיש גם לענין זה, ונימא: מה הויה בכסף [כדגמרינן בריש קדושין "קחה — קיחה" משדה עפרון], אף יציאה בכסף.

ולהכי קא משמע לן קרא דאינה מתגרשת בכסף.

ומפרשינן: ורבי יוסי הגלילי, דלא מצי למילף שאינה מתגרשת בכסף מ"וכתב לה", דהא יליף לה לדרשה אחרינא, האי סברא — שאינה מתגרשת בכסף — מנא ליה?

נפקא ליה מ"ספר כריתות", שנכתב "כריתות" בסמוך ל"ספר", ללמד: "ספר" כורתה, ואין דבר אחר כורתה.

ומפרשינן: ורבנן, דלא ילפי שאינה מתגרשת בכסף מ"ספר כריתות", טעמייהו: משום דהאי "ספר כריתות" משמע "דברי כריתות", ומויבעי ליה ללמד: שיהיו "דברי הבדלה", לדבר הכורת בינו לבינה, שלא יטיל תנאי בגירושין, באופן שיקשרם יחד.

ולכדתניא: הרי זה גיטך על מנת שלא תשתי יין, או על מנת שלא תלכי לבית אביך, אם התנה שלא תעשה אלו "לעולם", הרי כיון שכל ימיה קשורה בו, שמחמתו היא נמנעת מלשות יין, ותנאי זה תלוי והולך לעולם — אין זה כריתות! כיון דלא הוי "דברי הבדלה".

אבל אם התנה שלא תעשה כן, אלא רק "כל

כלומר: מה בא פרט ד"ספר" למעט מן הכלל?

לומר לך: מה "ספר" הוא דבר שאין בו רוח חיים ואינו אוכל. אף כל דבר שאין בו רוח חיים ואינו אוכל הוא דכשר לכתבת הגט, למעט דבר שיש בו רוח חיים, או שהוא אוכל [על פי ריטב"א].

ותו מפרשינן: ורבנן, דלא דרשי הכי, טעמייהו:

משום, דמי כתיב וכתב לה "בספר", דליהוי משמע שיכתוב הגט על ספר?!

והא, "וכתב לה ספר" כתיב, דמשמע שבא הכתוב לומר את תוכן כתיבתו, שיכתוב לה ספר, ולספירות [סיפור — ריטב"א] דברים בעלמא, שיכתוב לה דברי כריתות, הוא דאתא קרא!

ומקשינן: ורבנן, דלדידהו — "ספר" לא משמע קלף — לא קבע לנו הכתוב במה יכתוב הגט, אם כן ממילא משמע שיכתבנו על כל דבר שירצה.

ואם כן: האי "וכתב לה" — מאי דרשי ביה? (113)

ומשנינן: ההוא "וכתב לה" מבעי ליה, ללמד: בכתיבה מתגרשת, ואינה מתגרשת בכסף!

שאם נתן לה כסף ואמר: התגרשי בו — אינה מגורשת.